

PM Rotel IX (Dnr KS 2021/1230)

Naturvårdsverkets rapport - Uppdrag att föreslå genomförande av artikel 22 om bioavfall Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG i den svenska lagstiftningen

Remiss från Miljödepartementet

Remisstid den 10 januari 2022

Borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.
Remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadens promemoria.

Föredragande borgarrådet Katarina Luhr anför följande.

Ärendet

Implementeringen av EU:s avfallspaket som beslutades år 2018 pågår fram till år 2025 då alla ändringar ska vara genomförda i medlemsstaternas lagstiftning. Intentionen med avfallspaketet är att främja en mer cirkulär ekonomi och bidra till minskade avfallsmängder, ökad återanvändning av produkter och komponenter, ökad återvinning samt en förbättrad avfallshantering. Artikel 22 om bioavfall är en del av avfallspaketet och innebär att EU:s medlemsstater senast den 31 december 2023 ska säkerställa att bioavfall antingen separeras och materialåtervinns vid källan eller samlas in separat och inte blandas med andra typer av avfall.

Naturvårdsverkets utgångspunkt vid införandet av artikel 22 i svensk lagstiftning är att alltid styra uppåt i avfallshierarkin eftersom återanvändning ger den högsta miljönyttan. Det innebär att undvika uppkomsten av bioavfall genom att verka mot matsvinn och överproduktion av livsmedel. När bioavfall uppstår ska det materialåtervinnas i möjligaste mån, och det ska ske utifrån vad som ger minst miljöpåverkan och samtidigt är ekonomiskt gångbart.

Förändringarna i avfallsförordningen innebär att bioavfall ska sorteras ut och samlas in separat eller materialåtervinnas på plats. Reglerna blir obligatoriska för alla, både verksamheter och hushåll.

För att åstadkomma en ändamålsenlig insamling föreslår Naturvårdsverket att kommunen ska erbjuda ett insamlingsssystem för livsmedels- och köksavfall och insamlingsplatser för trädgårds- och parkavfall. Därutöver föreslås ett antal undantag och förtydliganden för att hantera olika specialfall och potentiellt negativa konsekvenser. Dessa undantag innebär i korthet att Naturvårdsverket ges ett bemyndigande att föreskriva om undantag och kommunen ges möjlighet att söka dispens hos Naturvårdsverket om separat insamling inte är genomförbar eller inte ger fördelar som överväger nackdelarna.

Miljödepartementet har skickat ärendet på remiss till staden för yttrande.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden, utbildningsnämnden, Farsta stadsdelsnämnd, Hässelby-Vällingby stadsdelsnämnd, Norrmalms stadsdelsnämnd, Stockholm Stadshus AB och Stockholm Exergi AB.

Stockholms Stadshus AB har vidareremitterat ärendet till Stockholm Vatten och Avfall AB och hänvisar till dotterbolagets remissvar i sin helhet.

Utbildningsnämnden, Hässelby-Vällingby stadsdelsnämnd, Norrmalms stadsdelsnämnd och Stockholm Exergi AB har inte inkommit med svar.

Stadsledningskontoret ser positivt på Naturvårdsverkets förslag och bedömer att det ligger i linje med stadens mål om ökad matinfallsinsamling. Samtidigt noterar kontoret att det finns en del otydligheter kring hur lagstiftningen ska implementeras, bl.a. gällande avfallskvarnar, och påpekar att konsekvenserna för den kommunala avfallshanteringeringen inte är tillräckligt utredd.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden välkomnar ökade krav på sorteringen och materialåtervinning men påpekar att det behövs en mer djupgående analys för att förstå konsekvenserna för kommunen, bl.a. rörande bioavfall från livsmedelsverksamheter, avfallskvarnar, hemkompostering och förbränning av trädgårdsavfall.

Farsta stadsdelsnämnd ser i stort positivt på förslaget men menar att de saknar kompetensen för att göra en mer detaljerad bedömning av konsekvenserna.

Stockholm Vatten och Avfall AB pekar på ett antal områden rörande genomförandet som förblir otydliga och vilka kan komma att öka stadens administrativa börda. SVOA noterar att genomförandet kan påverkas av vad utredningen om frival gällande verksamheters kommunala avfall kan komma att föreslå. Vidare lyfter de bl.a. problematiken kring avfallskvarnar samt de praktiska utmaningarna kring att organisera insamling och hantering av trädgårdsavfall.

Mina synpunkter

Omställningen till ett cirkulärt samhälle är av största vikt för att Stockholms stad ska nå målet om ett resurssmart Stockholm och om att bli fossilfritt och klimatpositivt senast år 2040. Det är därför mycket välkommet att EU:s ambition inom området höjts och att avfallslagstiftningen reviderats.

Att säkerställa att bioavfall materialåtervinns vid källan eller samlas in separat från övrigt avfall är viktigt för att Stockholms stad ska kunna minska sin miljö- och klimatpåverkan samt för att biobränslen ska kunna utvinnas effektivt. För att medborgare och näringslivet ska förstå vad som krävs av dem, och för att staden på ett resurseffektivt sätt ska kunna hantera bioavfall, är det centralt att lagstiftningen är enkel och tydlig.

Jag instämmer därför med stadsledningskontorets, miljö- och hälsoskyddsnämndens och Stockholm Vatten och Avfall AB:s synpunkter om att Naturvårdsverkets rapport tyvärr inte tillräckligt belyser de oklarheter som finns i lagstiftningen, och framförallt inte de konsekvenser dessa skulle kunna få för den kommunala avfallshantering. Hanteringen av avfallskvarnar som är anslutna till Va-systemet, regelverket kring hemkompostering och hanteringen och förbränningen av trädgårdsavfall är några områden där konsekvenserna fortsatt behöver utredas.

Med förslaget finns också en risk för ökade kostnader för staden, både gällande hanteringen av bioavfall samt i rollen som tillsynsmyndighet.

Stadens bolag och nämnder påpekar även att den pågående utredningen om frivillig gällande verksamheters kommunala avfall ytterligare skapar osäkerhet kring vilka konsekvenser direktivets genomförande kommer att få. Det konstateras vidare att det saknas tydliga regler om verksamheters skyldighet att minska uppkomsten av bioavfall. Ett ökat fokus på det förebyggande arbetet skulle välkomnas för att tydligare utgå ifrån EU:s avfallshierarki.

För att underlätta för invånare och verksamhetsutövare att kunna hantera avfall på ett så modernt och resurseffektivt sätt som möjligt, samtidigt som risken för avfallsfusk och miljövidrig hantering undviks, behövs ett enkelt, tydligt och förutsägbart system. För att det föreslagna genomförandet av det reviderade avfallsdirektivet ska kunna bidra till detta skulle en mer utförlig konsekvensanalys behöva göras av de föreslagna lagändringarna.

Jag föreslår att borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

Remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadens promemoria.

Stockholm den 8 december 2021

KATARINA LUHR

Bilagor

1. Reservationer m.m.
2. Naturvårdsverkets rapport Uppdrag att föreslå genomförande av artikel 22 om bioavfall Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG i den svenska lagstiftningen.

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådets förslag.

Remissammanställning

Ärendet

Implementeringen av EU:s avfallspaket som beslutades år 2018 pågår fram till år 2025 då alla ändringar ska vara genomförda i medlemsstaternas lagstiftning. Intentionen med avfallspaketet är att främja en mer cirkulär ekonomi och bidra till minskade avfallsmängder, ökad återanvändning av produkter och komponenter, ökad återvinning samt en förbättrad avfallshantering. Artikel 22 om bioavfall är en del av avfallspaketet och innebär att EU:s medlemsstater senast den 31 december 2023 ska säkerställa att bioavfall antingen separeras och materialåtervinnas vid källan eller samlas in separat och inte blandas med andra typer av avfall.

Naturvårdsverkets utgångspunkt vid införandet av artikel 22 i svensk lagstiftning är att alltid styra uppåt i avfallshierarkin eftersom återanvändning ger den högsta miljönyttan. Det innebär att undvika uppkomsten av bioavfall genom att verka mot matsvinn och överproduktion av livsmedel. När bioavfall uppstår ska det materialåtervinnas i möjligaste mån, och det ska ske utifrån vad som ger minst miljöpåverkan och samtidigt är ekonomiskt gångbart.

Förändringarna i avfallsförordningen innebär att bioavfall ska sorteras ut och samlas in separat eller materialåtervinnas på plats. Reglerna blir obligatoriska för alla, både verksamheter och hushåll.

För att åstadkomma en ändamålsenlig insamling föreslår Naturvårdsverket att kommunen ska erbjuda ett insamlingsssystem för livsmedels- och köksavfall och insamlingsplatser för trädgårds- och parkavfall. Därutöver föreslås ett antal undantag och förtydliganden för att hantera olika specialfall och potentiellt negativa konsekvenser. Dessa undantag innebär i korthet att Naturvårdsverket ges ett bemyndigande att föreskriva om undantag och kommunen ges möjlighet att söka dispens hos Naturvårdsverket om separat insamling inte är genomförbar eller inte ger fördelar som överväger nackdelarna.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden, utbildningsnämnden, Farsta stadsdelsnämnd, Hässelby-Vällingby stadsdelsnämnd, Norrmalms stadsdelsnämnd, Stockholm Stadshus AB och Stockholm Exergi AB.

Stockholms Stadshus AB har vidareremitterat ärendet till Stockholm Vatten och Avfall AB och hänvisar till dotterbolagets remissvar i sin helhet.

Utbildningsnämnden, Hässelby-Vällingby stadsdelsnämnd, Norrmalms stadsdelsnämnd och Stockholm Exergi AB har inte inkommit med svar.

Utbildningsnämnden, Hässelby-Vällingby stadsdelsnämnd, Norrmalms stadsdelsnämnd och Stockholm Exergi har inte inkommit med svar.

Stadsledningskontoret

Stadsledningskontorets tjänsteutlåtande daterat den 17 november 2021 har i huvudsak följande lydelse.

I Stockholm stads *Miljöprogram 2020-2023* (Dnr KS 2019/1040) anges bland annat under målet *Ett resurssmart Stockholm* att målbilden är att Stockholms stad har utvecklats till en stad där resurser används effektivt och i enlighet med EU:s avfallshierarki. Inom målet finns bland annat etappmålen *Minskad resursanvändning och klokare konsumtion* och *Ökad recirkulation av materiella resurser inom staden* vilka anger den strategiska riktningen för perioden 2020 till 2023.

Till grund för stadens avfallsarbete ligger handlingsplanen *Avfallsplan för Stockholm 2021-2024* (Dnr KS 2020/935). I avfallsplanen finns målet *1.5 Mängden matavfall som behandlas biologiskt för biogasutvinning och näringsåterförsl ska öka till minst 70 procent samtidigt som matsvinnet i stadens verksamheter ska minska*. Fram till år 2025 planeras för en kraftig ökning av mängden matavfall som går till biologisk behandling. Stadens mål är att år 2023 ska 70 procent av uppkommen mängd matavfall samlas in, vilket motsvarar drygt 68 400 ton.

Kommunfullmäktige fattade i november 2019 beslut om införande av obligatorisk matavfallsinsamling i Stockholms stad (Dnr KS 2019/1047). Beslutet innebar att obligatorisk utsortering av matavfall gäller för restauranger och verksamheter som serverar över 25 portioner per dag från och med 1 januari 2021. Från och med 1 januari 2023 införs obligatorisk matavfallsinsamling för övriga verksamheter och hushåll. I de fall matavfallsinsamling inte är möjligt att införa, kan fastighetsägaren ansöka om dispens hos miljö- och hälsoskyddsnämnden.

Stadsledningskontoret ser positivt på naturvårdsverkets förslag och bedömer att detta ligger därmed i linje med stadens mål om ökad matavfallsinsamling men noterar att Naturvårdsverket inte beaktar konsekvenser av den så kallade *Frivalsutredningen* (Utredning om verksameters kommunala avfall Kommittédirektiv 2020:78) i detta förslag. Stadsledningskontoret bedömer att genomförandet som föreslås påverkas av pågående utredningar gällande frival samt tillhörande vägledning om kommunalt avfall. Osäkerhet kring när dessa parallella förslag kan slutföras samt konsekvenserna av dessa förslag gör att effekten för staden är svårbedömd.

Kommunernas avfallsverksamhet bedrivs via uttag av avfallsavgifter inom ramen för självkostnadsprincipen där långsiktigt stabila förutsättningar är en viktig förutsättning. Naturvårdsverket pekar på att förslagen kommer medföra kostnader för fastighetsägare och verksamheter som inte kommer att kunna finansieras genom avfallstaxan. Stadsledningskontoret bedömer att förslagen även kommer att medföra ökade kostnader för insamlingssystem och avfallsbehandling, vilket kommer att belasta avfallstaxan. Stadsledningskontoret anser också att det finns risk för ökade kostnader kopplat till de osäkerheter som finns gällande frivalsutredningens utfall. Dessa osäkerheter kan leda till att genomförandeperioden blir forcerad på grund av att ett flertal faktorer är osäkra och påverkar planeringsförutsättningarna.

Naturvårdsverket bedömer att avfallskvarnar som genom ett slutet system är kopplade till en tank uppfyller kraven. Detta gäller dock endast de som är direkt anslutna till Va-systemet, vilket innebär att dessa behöver tilldelas dispens av Naturvårdsverket. I Stockholm är användandet av avfallskvarn tillåtet sedan 2008 och Stockholm Vatten och Avfall AB uppskattar att det finns cirka 17 000 avfallskvarnar i staden. Stadsledningskontoret bedömer att det kommer att medföra en omfattande administrativ belastning att retroaktivt registrera dessa anläggningar och ser ett pedagogiskt problem i att retroaktivt införa efteranmälan av befintliga avfallskvarnar. Risken finns också att om dispens inte kan beviljas kan detta leda till att boende behöver ett annat insamlingssystem för matavfall parallellt med avfallskvarnen.

Naturvårdsverkets förslår även att park- och trädgårdsavfall från verksamheter ska hanteras på återvinningscentraler. Stockholm Vatten och Avfall ABs återvinningscentraler är utformade utifrån hushållens behov och inte anpassade för de fordonstyper och volymer av bioavfall som skötselentreprenörer har behov av att lämna. Stadsledningskontoret instämmer med Stockholm Vatten och Avfall ABs bedömning att det kommer att vara utmanande att utöka kapaciteten på befintliga anläggningar avseende tillstånd, trafik och utrymme inför ett

ikraftträdande. Att lokalisera och etablera nya insamlingsplatser inom den relativt korta genomförandeperioden kommer likaså vara svårt. Hur kommunalt park- och trädgårdsavfall från externa aktörer ska hanteras behöver utredas vidare inom staden för att kunna konsekvensbedömmas.

Stadsledningskontoret föreslår att kommunstyrelsen anser remissen besvarad i enlighet med vad som sägs i stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden

Miljö- och hälsoskyddsnämnden beslutade vid sitt sammanträde den 16 november 2021 följande.

1. Miljö- och hälsoskyddsnämnden överlämnar förvaltningens yttrande som svar på remissen.
2. Miljö- och hälsoskyddsnämnden beslutar att omedelbart justera paragrafen.

Särskilt uttalande gjordes av Katarina Luhr (MP), Torbjörn Erbe (M), Patrick Silverudd (L) och Gunnar Caperius (C), *bilaga 1*.

Miljöförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 27 oktober 2021 har i huvudsak följande lydelse.

Förvaltningen välkomnar ökade krav på utsortering och materialåtervinning av bioavfall, då lagändringarna väntas ge ökad miljönytta och bidra till en mer hållbar avfallshantering i samhället.

Samtidigt bedömer förvaltningen att konsekvenserna av de författningsändringar som föreslås är otillräckligt redovisade i rapporten. Förvaltningens uppfattning är att det saknas utredning om vad ändringarna kommer att innebära för den praktiska avfallshanteringen avseende flera avfallsfraktioner och för nuvarande vedertagna hanteringssätt för avfall. Det är särskilt olyckligt med beaktande av den korta implementeringstiden för direktivet.

Naturvårdsverket har identifierat vissa problemfaktorer, såsom oklarheter i fråga om begreppet kommunalt avfall och osäkerheter i fråga om införande av frival, och uttryckt ett behov av fler förordningar och vägledningar för att underlätta implementeringen av avfallsdirektivet i svensk lagstiftning. Förvaltningen anser att det är en förutsättning för en effektiv avfallshantering i enlighet med direktivets intentioner, men också för en effektiv tillsyn av avfallshanteringen, att dessa frågor utreds grundligt. Förvaltningen kommenterar nedan vissa frågeställningar som bör belysas särskilt i det fortsatta lagstiftningsarbetet samt i framtida vägledningar och ställningstaganden från Naturvårdsverket.

Oklarheter rörande bioavfall från vissa livsmedelsverksamheter

Förvaltningen bedömer att införandet av kommande lagändringar försvåras med hänsyn till de ovan nämnda kvarstående osäkerheterna i övriga delar av avfallspaketet. Naturvårdsverket har nyligen tagit fram en vägledning avseende definitionen av kommunalt avfall, men fortfarande kvarstår en del otydligheter. Exempelvis saknas vägledning med avseende på hur matavfall från e-handelssektorn och vissa fraktioner inom livsmedelsindustrin ska hanteras. Dessa verksamhetstyper ger upphov till förhållandevis stora mängder bioavfall varför vägledning är viktigt.

Införandet av begreppet kommunalt avfall innebär bland annat att förpackat avfall från livsmedelsbutiker numera omfattas av kommunens ansvar för insamling, och kommunen bör enligt Naturvårdsverket kunna meddela föreskrifter om hur sådant avfall ska behandlas med stöd av befintligt bemyndigade i lag. Motsvarande avfall från grossistverksamheter definieras dock fortsatt som verksamhetsavfall. Enligt Naturvårdsverket betraktas förpackat livsmedelsavfall i obrutna förpackningar från grossister dessutom inte som bioavfall.

Fraktionen blir bioavfall först då förpackningarna har avlägsnats. Om förpackningarna bryts kommer själva förpackningsmaterialet även att omfattas av utsorteringskrav och krav på att lämna förpackningsavfall för borttransport i de insamlingsystem som producenterna eller kommunen tillhandahåller för sådant avfall. Naturvårdsverket flaggar dock för att utsorteringskravet kan anses omfatta även obrutna förpackningar. Detta skulle innebära att grossister och detaljhandelsverksamheter liksom andra förbrukare kommer att behöva sortera ut (skölja ut) förpackningar och lämna det till insamlingsystem, vilket i sin tur resulterar i en ren ström av bioavfall från dessa. Förvaltningen anser att denna fråga är otillräckligt utredd och att Naturvårdsverket inte tydligt tagit ställning i frågan om obrutna livsmedelsförpackningar hos grossister omfattas av kravet på utsortering av förpackningsavfall respektive bioavfall. I Naturvårdsverkets rapport beskrivs möjligheten till uppsamling och separering av obrutna förpackningar på särskilda sorteringsanläggningar som har möjlighet att separera förpackningsavfall från bioavfall. Denna avfallsfraktion bedöms dessutom vara en relativt stor källa till bioavfall och bör därför regleras särskilt enligt förvaltningens mening. Det vore olyckligt om stora mängder bioavfall (och även medföljande förpackningsavfall) inte hanteras på ett miljömässigt hållbart sätt.

Minimering av avfall

Ambitionsnivån i förslaget är hög då begreppet bioavfall omfattar många olika typer av biologiskt nedbrytbart avfall. Samtidigt som förslagets huvudsakliga mål är att sträva uppåt i avfallstrappan och därmed förhindra att avfall uppstår, saknas det tydliga regler om verksamheters skyldigheter att minska uppkomst av bioavfall. Detta försvårar möjligheter att genom tillsyn ställa relevanta krav på att verksamheter ska minimera uppkomst av bioavfall. Istället finns risk att insamling av redan uppkommet bioavfall hamnar i fokus istället för de förebyggande åtgärder som kan bidra till avfallsminimering uppströms.

Hantering av avfallskvarnar

I Naturvårdsverkets rapport föreslås en ny bestämmelse i 3 kap. 1 § avfallsförordningen som innebär att bioavfall ska separeras och hanteras skilt från annat avfall. I andra stycket samma bestämmelse föreslås ett undantag avseende flytande bioavfall som inte har genomgått behandling där avfallet uppstod, förutom sådant avfall som utgörs av flytande fett. Det innebär att kravet på separat hantering inte omfattar flytande bioavfall som är kommunalt och hålls i Va-systemet eller inte genomgår någon behandling där avfallet uppstod. Undantaget är enligt Naturvårdsverket nödvändigt eftersom flytande bioavfall ofta hålls i Va-systemet, exempelvis från hushåll, vilket medför att kravet på separat insamling och åtskild hantering från annat avfall inte uppfylls. Flytande bioavfall omfattas inte av rapporteringskravet till EU och det går inte att tillsyna hur kommunalt flytande bioavfall hanteras i hushåll eller i verksamheter. Förvaltningen anser att Naturvårdsverkets bedömning är rimlig och tillstyrker undantaget i andra stycket.

Däremot omfattas bioavfall som uppkommer i avfallskvarnar av kravet på separation i bestämmelsens första stycke. Avfallskvarnar som genom ett slutet system är anslutna till tank innebär att livsmedels- och köksavfall samlas in separat och blandas därmed inte med andra typer av avfall. Avfallet från tanken transporteras sedan till behandlingsanläggning. På detta sätt är Naturvårdsverkets bedömning att avfallskvarnar anslutna till tank uppfyller kraven på separat insamling i artikel 22 i avfallsdirektivet. För avfallskvarnar som är direkt anslutna till kommunalt Va-system kan kravet att livsmedels- och köksavfall inte ska blandas med andra typer av avfall däremot inte anses vara uppfyllt. Detta eftersom avfallet blandas med avlopp i Va-systemet. Sådant avfall omfattas inte heller av undantaget i andra stycket i ovan nämnda bestämmelse, eftersom avfallet har genomgått behandling.

Installation av avfallskvarn kopplad till VA-nätet är tillåten sedan tidigare i många kommuner, exempelvis i Stockholm där sådan installation inte heller kräver en föransökan till kommunen. I många äldre fastighetsbestånd kan sådan hantering enligt Naturvårdsverkets dessutom vara fördelaktigt sett till förbättrad arbetsmiljö för hämtpersonalen och ökade

möjligheter att omhänderta avfallet. Naturvårdsverket anger att en lösning med avfallsskvarn kopplad till VA-nätet förvisso kan vara den lämpligaste lösningen i sådana miljöer och att kommunen i sådana fall får söka dispens hos Naturvårdsverket. Detta resonemang utvecklas dock inte vidare i rapporten och det framgår inte heller om fastighetsägare av byggnader med avfallsskvarn i sin tur behöver ansöka om dispens till kommunen.

Förvaltningen uppfattar att förslaget till 15 a § innebär att kommunen har möjlighet att meddela dispens från kravet på separation i det enskilda fallet. Samtidigt ser förvaltningen ett behov av förtydligande från Naturvårdsverket avseende hur redan befintliga installationer i byggnader ska hanteras. Att kräva ombyggnationer i efterhand torde i de allra flesta fall vara oproportionerligt ingripande, särskilt om det saknas möjlighet till annan typ av avfallsinsamling. Samtidigt kan det finnas fastigheter, i Stockholm kanske även hela bostadsområden, där avfallsskvarnar finns installerade trots att det kan saknas tydliga dispensskäl för denna typ av hantering. Exempelvis finns det nybyggda områden där matavfallsskvarnar förekommer. Frågan är hur dessa ska bedömas? Härtill kommer att det i många kommuner, såsom inom Stockholms stad, saknas register över var avfallsskvarnar finns installerade då detta inte kräver föransökan eller godkännande via kommunen. Detta försvårar tillsynen av sådana installationer. Förvaltningen noterar att Naturvårdsverket uppmärksammat dessa omständigheter, men det saknas alltjämt utredning och beskrivning av hur Naturvårdsverket har tänkt sig att sådana situationer ska hanteras.

Förvaltningen anser sammanfattningsvis att det saknas en tillräcklig beskrivning av hur dispensförfarandena i olika instanser är tänkta att fungera och om de är avsedda att hänga samman. Det saknas också en närmare beskrivning av på vilka grunder kommunerna har möjlighet att ansöka om dispens till Naturvårdsverket och ifall enskilda fastighetsägare behöver göra motsvarande ansökningar till kommunerna för samma område. Det framgår inte heller om avsikten är att kommunerna ska kunna meddela dispens även i områden som inte omfattas av dispens från Naturvårdsverket. Mot denna bakgrund konstaterar förvaltningen även att det också saknas en tillräcklig konsekvensanalys av de föreslagna dispensförfarandena.

Hemkompostering

Enligt direktivet ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att uppmuntra till hemkompostering. I dagsläget regleras kompostering av bioavfall via kommunala föreskrifter, där hemkompostering av trädgårdsavfall vanligen är tillåtet utan anmälan, medan hemkompostering av matavfall vanligtvis är anmälningspliktigt. Av rapporten framgår att Naturvårdsverket har valt att inte fokusera på ökad hemkompostering, med motiveringen att hemkomposteringens miljöeffekter varierar då biogas och växtnäring inte tas tillvara, vilket Naturvårdsverket menar strider mot de övriga etappmålen i direktivet.

Att hemkompostering inte ger ett fullständigt tillvaratagande av alla resurser torde vara en parameter som EU-lagstiftaren haft med i beräkningen. Förvaltningen saknar mot den bakgrunden ett tydligare resonemang om målsättningen kring främjandet och uppmuntring av kompostering i utredningen. Även om det med Naturvårdsverkets förslag kommer att vara fortsatt tillåtet med hemkompostering, har de föreslagna bestämmelserna enligt förvaltningens mening ett visst signalvärde som pekar mot att hemkompostering inte ska uppmuntras ytterligare. Förvaltningen anser att det finns skäl att överväga om det är förenligt med intentionerna i direktivet. Konsekvensbeskrivningen framstår också som ofullständig, då det saknas egentlig slutsats från problembeskrivningen. Om nuvarande hantering av komposter i Sverige bedöms vara helt i linje med målsättningen att främja hemkompostering bör detta resonemang kommenteras och redovisas ytterligare.

Förbränning av trädgårdsavfall

Naturvårdsverket föreslår att kommunen ska kunna ge dispens för förbränning av vissa mängder park- och trädgårdsavfall vid offentliga tillställningar under särskilda helgdagar. I rapporten anger Naturvårdsverket att kommunen bör kunna ge dispenser för att vissa mängder

trädgårds- och parkavfall (t.ex. majbrakor eller påskbrakor) i samband med sådana offentliga tillställningar som avses i 2 kap. 3 § ordningslagen (1993:1617) och som kräver tillstånd eller anmälan enligt 2 kap. 4–5 §§ samma lag får förbrännas. Naturvårdsverket uttalar i det sammanhanget att förbränning av trädgårdsavfall är bortskaffande och står i strid med avfallshierarkin.

Förbränning av trädgårdsavfall regleras för närvarande inom ramen för förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd (FMH). I 40 § 8 p. i nämnda förordning anges att kommuner får meddela föreskrifter om tillfälligt förbud mot att elda löv, kvistar och annat trädgårdsavfall inom planlagt område bara om det behövs för att hindra att det uppkommer olägenheter för människors hälsa. Utgångspunkten enligt förordningen är således att det i annat fall är tillåtet att elda trädgårdsavfall, ur hälsoskyddssynpunkt. Samtidigt saknas en tydlig koppling till avfallslagstiftningen och de krav på tillämpning av avfallshierarkin som finns där. Förvaltningen anser att följdändringar med avseende på detta behöver göras i FMH med anledning av genomförandet av art 22 i det nya avfallsdirektivet. Annars kommer regelverken stå i strid med varandra. I nuläget varierar kraven som ställs i olika kommuner. I vissa kommuner, t.ex. Stockholm, är det tillåtet att elda trädgårdsavfall två angivna veckor per år, medan det i andra kommuner saknas begränsningar. I rapporten saknas förslag på följdändringar i FMH.

Slutsatser

Förvaltningen anser att konsekvenserna av de förslag som Naturvårdsverket presenterar i rapporten inte är tillräckligt utredda eller redovisade. I vissa fall, exempelvis i fråga om klassificering och hantering av förpackat livsmedelsavfall från verksamheter, framgår inte klart vilken bedömning Naturvårdsverket gjort eller vilken lösning som förespråkas, vilket medför att det är oklart vilket syfte som ska uppnås med förslagen. Det finns då också risk för att tolkningen av bestämmelserna inte kommer att bli enhetlig. Utöver behandlingen av obrutna förpackningar från livsmedels-verksamheter, behöver utredning och ställningstagande avseende avfallskvarnar installerade till VA-nätet, hemkompostering och förbränning av trädgårdsavfall vidareutvecklas i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Den kommunala arbetsbördan avseende hantering av dispenser väntas öka kraftigt. Det kommer troligtvis även krävas ökade resurser för en ändamålsenlig tillsyn av efterlevnaden av de föreslagna bestämmelserna. Det är av stor vikt att Naturvårdsverket tar fram en tydlig tillsynsvägledning och tolkning av de nya bestämmelserna, så att det kommunala tillsynsarbetet kan bedrivas effektivt och likriktat i hela landet.

Farsta stadsdelsnämnd

Farsta stadsdelsnämnd beslutade vid sitt sammanträde den 16 november 2021 följande.

Stadsdelsnämnden överlämnar förvaltningens tjänsteutlåtande till kommunstyrelsen som svar på remissen av Naturvårdsverkets rapport Uppdrag att föreslå genomförande av artikel 22 om bioavfall i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG i den svenska lagstiftningen.

Farsta stadsdelsförvaltnings tjänsteutlåtande daterat den 25 oktober 2021 har i huvudsak följande lydelse.

Av förvaltningens verksamheter är det redan idag 77 procent som samlar in sitt matavfall. I flera verksamheter inom förvaltningen pågår satsningar för att minska matsvinnet. Avfall från parkskötsel som grenar, sly och ris från parkskötsel flisas och går vidare till förbränning för energiutvinning. Ogrärens och annat organiskt material går på deponi och invasiva växter skickas till förbränning. Förvaltningen ser i stort positivt på förslaget eftersom det

leder till en högre grad av återvinning av avfall inom EU, men vi saknar kompetens att göra mer detaljerade bedömningar av konsekvenserna. Där förlitar vi oss på den expertis som finns hos ansvariga nämnder och styrelser i staden, framför allt Stockholm Vatten och Avfall AB och miljö- och hälsoskyddsnämnden.

Förvaltningen föreslår att stadsdelsnämnden överlämnar förvaltningens tjänsteutlåtande till kommunstyrelsen som svar på remissen.

Stockholm Vatten och Avfall AB

Stockholms Vatten och Avfall AB:s yttrande daterat den 1 november 2021 har i huvudsak följande lydelse.

Sammanfattning

Det genomförande som föreslås i rapporten påverkas av pågående utredningar om frival samt den utformning av vägledning om kommunalt avfall som är under framtagande mm. Osäkerhet kring när dessa kan slutföras och deras slutgiltiga utformning gör att effekten för SVOA är svårbedömd.

Naturvårdsverket anser att användandet av avfallskvarn kopplat till ledningsnät inte är förenligt med artikel 22. Det innebär att ett dispensförfarande för dessa måste införas vilket blir en administrativ börda för staden och kan bli ett pedagogiskt problem i förhållande till de uppskattningsvis ca 17 000 befintliga kunderna i kommunen med redan installerad kvarn. Befintliga avfallskvarnar har kunnat installeras utan anmälan och en registrering av dessa skulle kunna medföra en omfattande administration.

Då staden enligt denna tolkning inte kan redovisa biologiskt avfall insamlat via ledningsnätet som separat insamlat påverkar det även möjligheten att uppfylla insamlingsmålen för biologiskt avfall negativt.

Naturvårdsverket föreslår att kommunen ska inrätta insamlingsplatser för utsorterat trädgårds- och parkavfall. SVOA ser utmaningar med att etablera sådana i tätbebyggda kommuner och föreslår att författningsändringen istället ska ange erbjudandet av system för insamling av trädgårdsavfall. SVOA ser ett behov av att inom staden ta ställning var ansvaret för delströmmar av det kommunala trädgårdsavfallet i form av parkavfall respektive trädgårdsavfall från hushåll ska ligga. SVOA förordar här att nuvarande uppdelning kvarstår.

Naturvårdsverket anser att förpackat livsmedelsavfall från detaljhandel inte utgör bioavfall, men ska utgöra kommunalt avfall. Detta skulle innebära att SVOA i ännu högre grad påverkas av ett införande av frival. Om frivalsutredningens förslag genomförs riskerar SVOA att tvingas handla upp överkapacitet av dyra transporter och behandlingslösningar. SVOA anser likt Avfall Sverige att kommunens ansvar för detaljhandelns avfall bör begränsas.

Då omfattning på förändringarna är osäkra och genomförandeperioden kort finns en risk att anpassningar inte blir kostnadseffektiva.

Allmänt

Naturvårdsverket har under 2.3.3 *koordinering med andrapågående utredningar* tydliggjort att konsekvenser av den så kallade Frivalsutredningen (2020:78) inte beaktats i denna rapport.

Under 2.4 *avgränsningar och prioriteringar* noteras att ersättningen av begreppet *hushållsavfall* med *kommunalt avfall* genom ändring i miljöbalken (prop. 2019/20: 156) inte analyserats. Samtidigt konstateras att implementeringen av det nya begreppet just påbörjats. Hänvisning sker till den vägledning som är under framtagande och av vilken ett första utkast nu publicerats. Naturvårdsverket menar även att denna primärt inte avhandlar frågor om ansvarsfördelning mellan privata och offentliga aktörer.

SVOAs bedömning är att det utkast till vägledning som publicerats medför vissa relevanta förändringar i ansvarsfördelningen mellan kommun och privata aktörer samt innehåller ett antal ottydigheter. För att SVOA ska kunna bedöma konsekvensen för verksamheten är även ansvarsfördelning mellan kommunala aktörer central. SVOA förordar här att den uppdelning mellan taxe- och skattefinansierad verksamhet som bygger på det tidigare hushållsavfallsbegreppet i stort behålls.

Med avseende på konsekvenserna av ett eventuellt införande av den så kallade Frivalsutredningens förslag (2020:78) ställer sig SVOA bakom Avfall Sveriges analys kring konsekvenserna för kommunernas tillsynsmyndigheter, där ett mycket stort utökat ansvar kommer att hamna på dem. Vidare vill SVOA framföra att man efterlyser en helhetssyn på föreslagna förändringar inom avfallsområdet, där hänsyn tas till redan fattade beslut och andra pågående processer med långtgående påverkan på kommuner och andra aktörer. Exempelvis är avsaknaden av helhetssyn och samordning kring det förändrade insamlingsansvaret för tidningar och returpapper, regeringens pågående översyn av producentansvaret, samt nämnda frivalsutredning redan nu problematisk. Vid införande av ett frival bedömer SVOA att kostnaderna för kommunen kommer att öka med negativ påverkan på avfallstaxan till följd av bland annat osäkerheter avseende den långsiktiga planeringen, "russinplockning", ökad administration samt dyrare transport- och behandlingsentreprenader i och med att kommunen där behöver ta höjd för hela mängden av verksamheternas kommunala avfall utan att kunna garantera den över tid gentemot entreprenörerna. Vidare ser SVOA en risk med att frivalet, så som förslaget är utformat, framför allt blir en fråga om val av transportör med stor risk för att prispress blir normerande medan klimat-, arbetsmiljö- och miljönytta blir lidande. Risk finns även att mindre seriösa aktörer etablerar sig och riktar in sig på kommunalt avfall från verksamheter. Då inga krav på redovisning av miljö- eller arbetsmiljökrav eller liknande ställs vid anmälan av frival, vare sig avseende transportfordon, behandling eller annat, är kommunens enda möjlighet till kontroll av detta sannolikt via stickprov. Kommunens tillsynsmyndighet skulle behöva stora extra resurser för att via den vägen kunna stävja miljö- och arbetsmiljömässigt undermåliga förhållanden och förhindra avfallsrelaterad brottslighet i detta avseende.

Osäkerheten kring både frivalsfrågan samt vägledningen om kommunalt avfalls slutgiltiga utformning och gränsdragningar gör att genomförandetiden för förändringen enligt utredningen om bioavfall blir svårhanterlig.

Kartläggning och analys

I utredningens kapitel om behandlingsmetoder och kapacitet beskrivs på sidan 54 att:

Flera mindre biokolsanläggningar finns runt om i landet, bland annat Stockholm Exergis (i samarbetet med Stockholm Vatten och Avfall) pilotanläggning i Högdalen som också är kopplad mot fjärrvärmesystemet för att ta vara på överskottsvärmen som alstras.

SVOA vill informera om att Stockholm Vatten och Avfalls (i samarbete med Stockholm Exergi) pilotanläggning för biokol är flyttad från Högdalen till Bromma reningsverk. Koppling mot fjärrvärmesät finns även på den nya lokaliseringen.

Vidare beskrivs på sidan 72 i kapitel analys av förutsättningar för genomförandet av artikel 22 att:

Flytande bioavfall som leds till avfallskvarnar med tank anses utgöra det vanligaste sättet att hantera flytande bioavfall från dessa större verksamheter.

SVOA delar inte den bilden vad gäller Stockholms stad. Det finns 1000-tals livsmedelsverksamheter varav endast ca 30 har avfallskvarn till slutna tank och ca 250 har kombitank.

Trädgårds och parkavfall

Naturvårdsverket för i rapporten ett resonemang om omfattning av begreppet trädgårds och parkavfall med grund i avfallskoder (Avfallsförordningen) samt SNI-koder (Standard för svensk näringsgrensindelning SCB). Där framförs att växtavfall från parker, kyrkogårdar, golfbanor och konferensanläggningar m.m. är kommunalt avfall och ska hänvisas till mottagningsplatser som kommunen tillhandahåller. Däremot anser inte Naturvårdsverket att det är lämpligt att inkludera växtavfall från skötsel av vägren eller järnvägsbank samt icke publika parker i det kommunala avfallet.

Om kriteriet är publikt tillträde till platsen där avfallet uppstår snarare än art och sammansättning av avfallet blir det en frågeställning om huruvida exempelvis avfall från golfbanor och hotell ska klassificeras som kommunalt, eftersom allmänheten per automatik inte har tillträde dit om man inte är villig att betala. Trädgårds- och parkavfallet som uppstår från dessa verksamheter liknar dock sådant avfall som uppstår hos hushåll men man kan ändå

ställa sig frågande över om det räknas som en offentlig yta eller om detta bör klassificeras med avfallskoden 02 01 07 avseende skogsbruksavfall.

SVOA stöder avgränsningen vad gäller avfall från skötsel av väggen och järnvägsbank men vill framhålla att motiveringen kring inkludering av parkavfall från hotell m.m. bör tydliggöras.

Som konsekvens nämner Naturvårdsverket att förändringen kan medföra en ökad hantering av park- och trädgårdsavfall på kommunernas återvinningscentraler med de effekter på kostnader och tillstånd som följer av detta.

SVOA konstaterar att den vägledning om kommunalt avfall som är under framtagande har inte tagit ställning till den uppdelning mellan taxe- och skattefinansierade kommunala verksamheter som tillämpas i Sverige. Kommunen som helhet är ansvarig för det kommunala avfallet, det innebär inte att kommunen som renhållare ska hantera allt kommunalt avfall. Det kommunala avfall som tidigare definierades som hushållsavfall hanteras av kommunen som renhållare genom SVOA och taxefinansieras. Övrigt kommunalt avfall hanteras av stadens verksamheter med skattemedel. SVOA menar att det är en väl fungerande lösning.

SVOA delar därmed inte Naturvårdsverkets bild av att park- och trädgårdsavfall från verksamheter ska hanteras på återvinningscentraler. SVOAs återvinningscentraler är byggda med hushållen i åtanke och inte anpassade för de fordonstyper och volymer bioavfall som skötselentreprenörer nyttjar och har behov av att lämna. Att tillföra nödvändig kapacitet på befintliga anläggningar avseende bland annat tillstånd, trafik och utrymme inför ett ikraftträdande 31 dec 2023 kommer vara utmanande. Att lokalisera och etablera nya insamlingsplatser inom genomförandeperioden kommer likaså vara svårt. Hur kommunalt park- och trädgårdsavfall från externa aktörer ska hanteras behöver utredas inom staden.

Förslag på författningsändring i Avfallsförordningen 3 kap 1 e § säger att:

"Kommunen ska tillhandahålla ett system med insamlingsplatser för att samla in utsorterat trädgårds- och parkavfall som är kommunalt avfall och som inte materia/återvinnas där avfallet uppkom från den som innehar sådant."

SVOA anser att det inte är självklart att alla kommuner kan tillhandahålla särskilda insamlingsplatser och paragrafen bör därför enbart nämna system och därmed göra det tydligt att det inte behöver innebära fysiska platser.

Biologiskt nedbrytbara/komposterbara förpackningar

I rapporten redovisar Naturvårdsverket att artikel 22 medger att förpackningar som har liknande egenskaper i form av biologisk nedbrytbarhet kan tillåtas av medlemsstaterna att samlas in tillsammans med bioavfall. Dock framhålls de problem som detta kan innebära med behandling av bioavfallet och rester av plast i biogödsel mm.

SVOA delar Naturvårdsverkets slutsatser och stöder att förpackningar hanteras konsekvent inom de insamlingssystem som finns för förpackningar oavsett om de betecknas som biologiskt nedbrytbara. En sån styrning bör också motverka att biologiskt nedbrytbara/komposterbara förpackningar slängs i naturen.

Förpackat livsmedelsavfall från grossister och detaljhandelslokaler

Naturvårdsverket anser att livsmedelsavfall i obrutna förpackningar inte är att betrakta som bioavfall utan istället blandat avfall/restavfall som från detaljhandel utgör kommunalt avfall. Naturvårdsverket bedömer därmed att kravet i artikel 22 om separering och materialåtervinning vid källan inte omfattar förpackat livsmedel. Samtidigt utgör denna ström en källa till biologiskt nedbrytbart material vilket bör kunna materialåtervinnas istället för att förbrännas. För de delar av avfallet som utgör kommunalt avfall ser Naturvårdsverket en möjlighet för kommunen att utfärda föreskrifter om hur detta ska samlas in och hanteras.

Naturvårdsverket framhåller att insamling av förpackat livsmedelsavfall tillsammans med annat bioavfall riskerar att försvåra behandling och bidra till kontaminering av rötresten med förpackningsrester, en uppfattning som SVOA delar.

SVOA vill framhålla att de osäkerheter som kvarstår kring vägledning om kommunalt avfall samt frivalsutredningen gör det svårt att planera för genomförande av förändringen. Förpackat livsmedelsavfall från detaljhandel utgör ett typexempel på en fraktion där frivalet kan skapa problem i det att kommunen riskerar att tvingas handla upp kostnadsdrivande överkapacitet. Detta förvärras ytterligare av att utrensade livsmedel från detaljhandel faller

under regelverket för transport av animaliska biprodukter. Då ABP förordningen (2006: 814) undantar hushållens- och restaurangernas matavfall avviker dessa transporter från vad SVOA normalt hanterar.

SVOA stödjer i detta Avfall Sveriges förslag att begränsa kommunens ansvar i 15 kap. 20 § miljöbalken för detaljhandel där huvuddelen av avfallet kan antas härröra från detalj handelsverksamhet.

Avfallskvarnar för bioavfall

Naturvårdsverket bedömer att avfallskvarnar som genom ett slutet system är kopplade till en tank uppfyller artikel 22. Avfallskvarnar som är direkt anslutna till Va-systemet uppfyller dock inte kravet i artikel 22 och det är Naturvårdsverkets uppfattning att användandet av dessa inte bör uppmuntras eller främjas. Samtidigt ser man att avfallskvarnar direkt anslutna till Va-system kan utgöra en lösning där separat insamling inte är genomförbart eller inte ger fördelar som överväger nackdelar enligt 3 kap 16 avfallsförordningen. I det fallet behöver kommunen ansöka om dispens hos Naturvårdsverket från kravet på separat insamling. Naturvårdsverket framhåller att detta förutsätter att kommunen har kännedom om installationerna vilket man ser utrymme att lösa genom en anmälningsplikt. Ett sådant krav behöver då införas i lokala avfallsföreskrifter alternativt anmälas som behandling av avfall med stöd av 5 kap. 15 avfallsförordningen.

I Stockholm är användandet av avfallskvarn tillåtet sedan 2008 och inte reglerat i föreskrifter, avfallskvarn har även förordats av staden i vissa exploateringsområden. Installation av avfallskvarnar har inte prövats mot utrymmesbrist eller möjlighet till installation av alternativa insamlingssystem mm. Därav finns ingen förteckning över installerade kvarnar men de uppskattas till ca 17 000. Att retroaktivt införa en anmälningsplikt och registrera dessa anläggningar kommer medföra en omfattande administrativ belastning.

Om kommunen ska söka dispens med stöd i 3 kap § 16 avfallsförordningen bör rimligen motsvarande kvalificering som gäller i paragrafen föras vidare mot fastighetsägare. SVOA är osäkra på om ett anmälningsförfarande i så fall räcker.

SVOA ser ett pedagogiskt problem i att retroaktivt införa kriterier i 3 kap 16 avfallsförordningen vid anmälan av befintliga avfallskvarnar. Risken finns att om dispens enligt denna paragraf inte kan motiveras så kan boende behöva ha annan insamling av matavfall parallellt med avfallskvarnen.

SVOA noterar att det bioavfall som efter dispenser fortsatt kommer hanteras genom avfallskvarn till ledningsnät inte kan redovisas mot insamlingsmålen för bioavfall. Det kommer påverka stadens förutsättningar att uppnå dessa negativt.

SVOA ser gärna att rapporten förtydligas avseende kombitankar. Dessa är inte ett slutet system men inte heller direkt anslutna till Va-systemet. SVOA anser att avfallet till stor del avskiljs i kombitanken och hanteras separat från denna medans endast mindre mängder avfall breddar till avloppsnätet. Är behållaren rätt dimensionerad och töms enligt intervall är slamflykten liten. Därmed bör även dessa jämföras med övriga kvarnar till tanklösningar.

Undantag från förbud mot förbränning av utsorterat bioavfall

SVOA är positivt till att kommunens möjlighet att medge undantag från förbud om förbränning av biologiskt avfall, när så är motiverat, kvarstår.

Flytande bioavfall

Naturvårdsverket föreslår att flytande kommunalt bioavfall som inte genomgår någon form av behandling där avfallet uppstår undantas från kravet att det ska separeras och hanteras skilt från annat avfall. För att ge kommunerna möjlighet att reglera hantering av flytande bioavfall som är kommunalt avfall föreslås att ett bemyndigande ges till kommunerna att meddela föreskrifter om detta.

SVOA anser att undantaget är acceptabelt förutsatt att det finns möjlighet för kommunen att meddela föreskrifter om detta avfall.

Ekonomiska effekter

Naturvårdsverket pekar på att förslagen speciellt kommer medföra kostnader för fastighetsägare och verksamheter som inte finansieras genom avfallstaxan. SVOA vill framhålla att förslagen även kommer att medföra ökade kostnader för insamlingssystem och behandling som kommer att belasta avfallstaxan samt ökade kostnader för stadens tillsynsverksamhet.

Kopplat till alla osäkerheter som nu råder inom avfallsområdet kring frival, vägledning om kommunalt avfall och producentansvar kommer genomförandeperioden vara utmanande vilket i sig är kostnadsdrivande. Forcerat införande, kombinerat med osäkerheter om vilken kapacitet och omfattning som behöver avtalas, gör att SVOA ser en risk för onödiga kostnader. Lagen om offentlig upphandling sätter en ram för hur snabbt ett införande kan ske. Det hade varit välkommet om upphandlingsprocessen och tid för denna vägts in mer i analys av förutsättningar för genomförande

Reservationer m.m.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden

Särskilt uttalande gjordes av Katarina Luhr (MP), Torbjörn Erbe (M), Patrick Silverudd (L) och Gunnar Caperius (C) enligt följande.

Omställningen till ett cirkulärt samhälle är av största vikt för att Stockholm stad ska nå målet om att bli fossilfritt och klimatpositivt år 2040. Det är därför välkommet att EU:s ambition inom området höjts och att avfallslagstiftning reviderats.

Att säkerställa att bioavfall antingen materialåtervinns vid källan eller samlas in separat från övrigt avfall är viktigt för att Stockholm stad ska kunna minska sin miljö- och klimatpåverkan samt för att biobränslen ska kunna utvinnas effektivt. För att medborgare och näringslivet ska förstå vad som krävs av dem, och för att staden på ett resurseffektivt sätt ska kunna hantera bioavfall, är det av centralt att lagstiftningen är enkel och tydlig.

Miljöförvaltningens understryker i sin analys att Naturvårdsverkets rapport inte tillräckligt belyser de oklarheter som finns lagstiftningen, och framförallt inte de konsekvenser dessa skulle kunna få för den kommunala avfallshanteringen. Vi delar förvaltningen analys och vill understryka vikten av att avfallslagstiftningen ska vara så tydlig som möjligt för att underlätta för invånare och verksamhetsutövare att kunna hantera avfall på ett så modernt och resurseffektivt sätt som möjligt samtidigt som risken för avfallsfusk och miljövidrig hantering undviks. Därför behöver också en mer utförlig konsekvensanalys göras av de föreslagna lagändringarna.